

1. Wyrok należy zaskarżyć w zakresie punktu 1, to jest w zakresie oddalającym powództwo. Zaskarżenie w całości uznaje się za dopuszczalne z uwagi na fakt, że orzeczenie o kosztach ma zawsze charakter akcesoryjny w stosunku do orzeczenia merytorycznego, a zmiana merytoryczna orzeczenia zawsze implikuje zmianę rozstrzygnięcia o kosztach, jednak dostrzeżenie przez aplikanta, że orzeczenie o kosztach z punktu 2 wyroku nie koresponduje z sentencją punktu 1, co powoduje brak interesu w zaskarżeniu punktu 2, było uznawane za atut.
2. Należy wnosić o uwzględnienie powództwa i zasądzenie kwoty 30 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie (...) i zasądzenie kosztów postępowania za II-gą instancję.
3. Należało wnosić o wyznaczenie rozprawy i przesłuchanie świadka – księgowej - zaskarżając postanowienie o oddaleniu tego wniosku dowodowego (w trybie art. 380 k.p.c.).

4. Problemy / błędy sądu, jakie można dostrzec w tej sprawie:

a/ sąd błędnie ustala, że pozwany dokonał częściowej zapłaty gotówką. Błędnie ocenia materiał dowodowy. Po pierwsze błędnie ocenia rozkład ciężaru udowodnienia autentyczności dokumentu, jakim jest pokwitowanie, ponadto błędnie ocenia zeznania świadków, a nadto pomija w ogóle treść protokołu odbioru oraz wystawionej faktury vat. Sąd przy ocenie materiału dowodowego pomija także fakt, że zaliczka została zapłacona przelewem co może mieć znaczenie dla oceny sytuacji – błędna ocena dowodów prowadząca do błędnego ustalenia faktycznego - zapłaty gotówką

b/ sąd niezasadnie oddala wniosek dowodowy o przesłuchanie księgowej,

c/ błędnie uwzględniony zarzut potrącenia z kilku powodów:

- samo potrącenie jest niedopuszczalne na mocy brzmienia art. 203¹ §2 i §3 k.p.c. – zarzut zgłoszony za późno i nie na piśmie,
- wątpliwa jest w ogóle dopuszczalność zgłoszenia tego rodzaju wierzytelności do potrącenia (nie jest to wierzytelność pochodząca z tego samego stosunku prawnego i nie została uprawdopodobniona dokumentem nie pochodzącym wyłącznie od pozwanego) art. 203¹ §1 k.p.c.
- faktura, która została przedłożona, jako dowód istnienia wierzytelności to dowód złożony po terminie udzielonym przez sąd,
- Znacząco podwyższa wartość pracy dostrzeżenie przez aplikanta, że oświadczenia o potrąceniu nie może skutecznie złożyć pełnomocnik pełnomocnikowi w oparciu jedynie o udzielone pełnomocnictwo procesowe oraz faktu, że nie dokonano odrębnego potrącenia oświadczeniem pozasądowym co wydaje się – według przeważających poglądów autorów – konieczne na gruncie znowelizowanego art. 203¹ k.p.c.

- sąd błędnie uznał, że pełnomocnik powoda przyznał istnienie wierzytelności zgłoszonej do potrącenia (nie było to przyznanie, wprost zaprzeczenie).
- I. Można postawić następujące zarzuty:
- Naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik rozstrzygnięcia:
- **Art. 253 zdanie drugie k.p.c.** poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że to powód a nie pozwany winien udowodnić prawdziwość dokumentu – pokwitowania
 - **Art. 233 §1 k.p.c.** - wybiórcza ocena materiału dowodowego tj. oparcie ustaleń wyłącznie na zeznaniach świadków pozwanego, z całkowitym pominięciem zeznań świadków powoda bez dostatecznego wyjaśnienia w uzasadnieniu przyczyn pominięcia tych dowodów i z pominięciem faktu, że świadek Anna Kowalska jest żoną pozwanego, co mogło mieć wpływ na wiarygodność jej zeznań, a dodatkowo jej zeznania stoją w sprzeczności z treścią protokołu odbioru, zaś świadek D. Wścibiska nie była bezpośrednio obecna przy montażu i jej wiedza na ten temat była skąpa, powzięta jedynie z przekazu drugiego świadka – prowadząca do błędnego ustalenia faktu zapłaty gotówką
 - **Art. 233 §1 k.p.c.** - wybiórcza ocena materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części: protokołu odbioru oraz faktury vat pozostawionej w biurze pozwanego skutkująca błędnym ustaleniem faktu zapłaty gotówką
 - **Art. 233 §1 k.p.c.** – ustalenie faktu zapłaty w oparciu o dokument prywatny, którego autentyczność została skutecznie zakwestionowana.
 - **Art. art. 235²** punkt 3 oraz punkt 5 k.p.c. w związku z art. **458¹⁰** k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i pominięcie *alimine* dowodu z zeznań księgowej, której zeznała były przydatne i istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.
 - **98 k.p.c.** – błędne niezastosowanie i zasądzenie kosztów od pozwanego pomimo oddalenia powództwa.
 - **Art. 203¹ §1 k.p.c.** – błędne przyjęcie, że wierzytelność zgłoszona do potrącenia spełnia warunki tego przepisu
 - **Art. 203¹ §2 k.p.c.** – poprzez niezastosowanie i uwzględnienie zarzutu potrącenia zgłoszonego po terminie
 - **203¹ §3 k.p.c.** – poprzez niezastosowanie i uwzględnienie zarzutu potrącenia zgłoszonego ustnie.
 - **dopuszczalny zarzut naruszenia art. 91 k.p.c** w zw. z art. **203¹** k.p.c. – wskutek błędnego przyjęcia, że pełnomocnictwo procesowe udzielone do prowadzenia sprawy uprawnia do przyjęcia w imieniu klienta oświadczenia o potrąceniu
 - **458⁵§2 k.p.c.** (ewentualnie **Art. 205³ §2 k.p.c.**) – poprzez niezastosowanie i uwzględnienie dokumentu złożonego na rozprawie przez pełnomocnika pozwanego po terminie.
 - **Art. 229 k.p.c.** poprzez błędne uznanie, że powód przyznał istnienie wierzytelności zgłoszonej do potrącenia.
- II. Prawa materialnego:

- **Art. 498 §2 k.c.** poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji braku skutecznego dokonania potrącenia
- **Art. 499 k.c.** przez błędną wykładnię i uznanie za skuteczne oświadczenia o potrącenia złożonego przez pełnomocnika procesowego pełnomocnikowi procesowemu, w sytuacji gdy z pełnomocnictwa procesowego nie wynikało umocowanie do składania i odbierania oświadczeń materialnoprawnych.
- **Art. 452 k.c.** przez jego niezastosowanie skutkujące błędnym uznaniem, że spełnienie świadczenia do rąk osoby trzeciej, nielegitymującej się umocowaniem do odbioru gotówki w imieniu powoda skutkowało zapłatą przez pozwanego kwoty 20 000 zł, podczas gdy w myśl powołanego przepisu zapłata do rąk nieuprawnionego zwalnia dłużnika jedynie w takim zakresie, w jakim wierzyciel skorzystał ze świadczenia.